

אף הענין הוא, דדנה בענין הודעה בשושנים יש ב' פירושים, פירוש רא', כדאיחא כודרי מה שושנה איז בה תליטר עלין אוף כנסת ישראל איז בה תליטר דודמי דסחורין לה מכל סטוהא, והיינו שהודעה בשושנים הוי"ע ייג מדינת הרחמים. ופי' הב', כמארז"ל^ט ששושנים היינו ששונים בתורה, ופ"י ייג העלים הם ייג מדינת שהתורה נדרשת בהם. וזהו אני הנונית כח מלמעלה בפי' הענינים דתורה (ייג מדינת בשושנים הוי"ע הנונית כח מלמעלה בפי' הענינים דתורה) שפ"י נעשית שהתורה נדרשת בהם) ותפלה (ייג מדינת הרחמים), שפ"י נעשית העבודה דאני לודדי ודודי לי.

ב) ופ"אוף הענין, דדנה, ב' הענינים דתורה ותפלה הם ב' דרכי עבודה, דתורה היא מלמעלה למטה, ותפלה היא מלמטה למעלה. דדנה, ענין התורה הוא מלמעלה למטה, שזוהי כללות הענין דמתן תורה, שבני"י קיבלו את התורה עי"י שהקב"ה נתנה להם באופן של מתנה, שלא מצד עבודת הנבראים^{יג}, שהרי בהיותם במצרים היו ישראל משוקעים במי"ט שערי טומאה^{יד}. ואף שבצאתם ממצרים היתה אצלם העבודה רכי כוח העסי'^{טו}, והיינו, שמבלי והיט על מעמדם ומצבם שודיע ה"י בהקפנו כרי, דנה מבלי להיכנס בשקו"ט עם הסי"א כלל, ברחו ממצרים כרי, ואח"כ היי נ"א ימים עד מתן תורה^{טז} בשם מידש אגדה שהיו אצלם העבודה דספירת העומר, כדאיחא כרי"י בשם מידש אגדה שהיו מונין כל אחד ואחד לעצמו כרי (אימתי היי' כבר מי"ח), מי"ג ה"י הענין דמי"ח באופן של מתנה דוקא. והיינו לפי שהגילוי דמי"ח ה"י שלא לפי ערך עבודתם כלל, דאף שהיתה העבודה דכרייתה ממצרים והעבודה דספירת העומר, מי"ג, אי אפשר שע"י עבודה זו יגיעו במשך נ"א ימים בלבד מהשקיע במי"ט שערי טומאה אל הגילוי דמי"ח, שהודיע וירד הוי"ע על הר סיני^{יז} והאמירה דאנכי הוי' אלקינו^{יח}, שגילוי זה הוא בדרך מתנה

8) ראה לקי"ח שם לג. א ואילן. רד"ה אני
לודדי תרצי"ג (תרפ"ט בקונטרס ח"י אלול שהה שם ע' תרכ"ב.
13) ראה זורה חדש ר"פ יתרו. ועד.
14) בשלח יר. ה. וראה בארובה תניא פל"א (מ. ב).
15) ראה שו"ע אדו"י סת"י ס"א.
16) סוף פס' פסחים.
17) יתרו י"ט, ב.
18) שם כ. ב. ואתחנן ת. ו.
תש"פ ע' קצג ואילן.
1) ראה לקי"ח שם לג. א ואילן. רד"ה אני
לודדי תרצי"ג (תרפ"ט בקונטרס ח"י אלול שהה שם ע' תרכ"ב.
2) פירי עין חיים שער י"ה פ"א. שער.
3) ראשית חכמה רבי"ח שם. וראה אה"ח ע' 163. וש"ע.
4) ד"ה אני לודדי (ראה) בלקי"ח פרישתנו
(ראה) לג. א ואילן.
5) שה"ש ב. סו.
6) ראה אה"ח שער ראשית חכמה שער
סו"ה"ג תרכ"ז ע' קצו. וראה לקי"ש חכ"ש ע'
163. וש"ע.
7) ראה ד"ה אני לודדי (חב) בלקי"ח
שער"ש ח"ב ע' חקמה.
פרישתנו (ראה) לג. ספיג ואילן.

בס"ד. ש"פ ראה, מבה"ח אלול, ה'תשי"ב
(הנחה בלתי מוגה)

אפ"ל לודדי ודודי לי הודעה בשושנים, וידוע דאני לודדי ודודי לי ר"ח אלול, וטופי תיבת די יקיי"ן, כנגד מי יום שמרי"ח אלול עד יום תכפתי"ס, שבפתיחה הוא גמר הסליחה ומחילה וכפנה שע"י עבודת החשובה דחודש אלול, ונמצא דהן הר"ח והן הסי"ח דאני לודדי ודודי לי רומזים על חודש אלול. והנה, כללות העבודה דחודש אלול שהיא עבודה החשובה היא בדרך העלאה מלמטה למעלה, שזוהו אומרו אני לודדי (תחילה ואח"כ) ודודי לי. דדנה, לעיל מיני כתיב דודי לי (ואח"כ) ואני לי, שזוהו מלמעלה למטה, שע"י אמונתא וילעילא באה אמונתא דלחמא, אבל בענין עבודת חודש אלול נאמר אני לודדי ודודי לי, שזוהו מלמטה למעלה, שע"י אמונתא וילחמא נמשכת אמונתא דלעילא. ומסיים בכחוב, הודעה בשושנים, דהפידוי הפשוט הוא שבחה מתאר בה' דודי לי, שזוהו הודעה בשושנים. וצריך להבין מה' ההודעה דדודי ודודי בשושנים על ב' הענינים דאני לודדי ודודי לי. ועוד צריך להבין, דדנה, פירוש הודעה בשושנים הוא שיש נתינת כח מלמעלה על ענין העבודה^י. דכ"ס שהודעה בשושנים כפשוטו היינו שודעה את צאנו במרעה טובה כך גם ענינו ברוחניות הוא הנתינת כח על ענין העבודה. וצריך להבין דכ"ס דקאי בענין עבודת החשובה דחודש אלול שהיא מלמטה למעלה, דעבודת החשובה בכלל וחודש אלול בפרט היא מלמטה למעלה, שזוהו משי"א אני לודדי ודודי לי, א"כ מהו ענין הודעה בשושנים, שהודיע הנתינת כח מלמעלה, שמהו משמע, שכדי שתהיי העבודה מלמטה למעלה הנה על זה גופא צ"ל נתינת כח מלמעלה.

1) שה"ש ג. ג.
2) פירי עין חיים שער י"ה פ"א. שער.
3) ראשית חכמה רבי"ח שם. וראה אה"ח ע' 163. וש"ע.
4) ד"ה אני לודדי (ראה) בלקי"ח פרישתנו
(ראה) לג. א ואילן.
5) שה"ש ב. סו.
6) ראה אה"ח שער ראשית חכמה שער
סו"ה"ג תרכ"ז ע' קצו. וראה לקי"ש חכ"ש ע'
163. וש"ע.
7) ראה ד"ה אני לודדי (חב) בלקי"ח
שער"ש ח"ב ע' חקמה.
פרישתנו (ראה) לג. ספיג ואילן.

התחנות שבתפלה ה"ז נקרא בשם ביטול במציאות, אבל באמת הרי זה ביטול היש בלבד, דכיון שזוהי עבודה שמלמטה למעלה, לכן אין זה בבחי' ביטול עצמי.

ג) **קריאת** כיון שענין התפלה הוא מלמטה למעלה, לכן גם הסדר התפלה הוא באופן של עלי' מלמטה למעלה²⁹. דהנה התפלה היא בחי' טולס מוצב ארצה וראשו מגיע השמימי³⁰, שמתחיל במדידות תחנות ומגיע במדידות עליונות. דהתחלת התפלה היא הודו להרי קראו בשמו כו', שהיא הודאה כללית בלבד. ויש הודאה כללית יותר, שהיא ההודאה דמורה אני, שמיד כשניצור משנתו אומר מורה אני כו' וכה אמרת³¹, והיינו, דאף שלא נטל ידיו, ויש עדיין שיורי הטומאה על ראשי אצבעותיו, מ"מ, מצד נשמתו שהיא חלק אלקה ממעלה³², וכאשר אתה תופס במקצת מן העצם אתה תופס בוכלו³³, הנה מצד זה ה"ה אומר מורה אני לפניך, שהיא הודאה כללית בלבד, שאנה שייכת לפנומיות בעצם הנפש, דכיון שאינו עדיין להשגה והתחלקות דכחות פנימיים, להיותו עדיין לפני ברכות השחר, ששם היא התחלקות הכחות, הנותן לשכרי בניה, פוקח עורים וכו', ואילו באמידת מורה אני אינו עדיין להתחלקות הכחות פנימיים, לכן ההודאה מקיפה אותו מראשו ועד רגליו בשוה, משום שהביטול הוא מעצם הנפש³⁴, ועוד זאת, שהביטול דמורה אני מגיע למעלה בעצמותו יחי', שזהו אומר לפניך, והיינו, שאין כאן הזכרת שם (ולכן מותר לומר מורה אני לפני נטי", לפי שאין בה הזכרת שמה³⁵), אלא לפניך, מלשון פנימיות, והו"ע פנימיות א"ס דלא אתרמיז בשם אות וקוץ כלל³⁶, הנה למרות גודל העילוי שבהודאה דמורה אני, הרי בנוגע לענין הגלגלים, ה"ז הודאה כללית בלבד שאינה שייכת אל הפנומיות, ואינה אלא הכנה קדומה לתפלה בלבד. אך לאחר נטי' וברכת

29) וראה גם תורת חיים וראי ע"ה. א

30) וראי כתו, י"ב, זוהר ת"א וטו, ב. ת"ג

31) שו"ב, תקי"ז תמ"ה (פג, א). וראה לקי"ת

32) בשולח ב, ב ואילך, מה"מ תר"ה ע' רכב

33) וראה תש"ח ע' 80 ואילך.

34) וראה שו"ע אורח"י א"י"ח מהדו"ק ט"א

35) שו"ת, מהד"ת ע"א סי"א, סדר אדח"י לפני

36) וראה לקי"ת פנחס פ, ב. פרישתנו

(ראה) לא, ד. וראה ת"ג רמ"ב, ב.

32) תב"א רפ"ב.

מלמעלה, ולא מצד עבודתם. וכיון שענין התורה הוא בדרך מלמעלה למטה, והיינו שהגילוי דתורה הוא מצד למעלה, ואילו המטה אינו תופס מקום כלל, לכן, גם כאשר התורה נסעה ויחזז כמה מדרגות עד שנתלבשה בפנינים גשמיים³⁷ ובמדידות הייתה נמוכה, פועלת בהם התורה בחי' ביטול, ולא רק ביטול היש, אלא ביטול עצמי. והיינו, דעם היות שהתורה נתלבשה בפנינים תחתונים ביותר, מ"מ, להיותה בבחי' גילוי מלמעלה, באופן שהמטה אינו תופס מקום כלל, הנה בכל מדרגה שנתלבשה בה ה"ה פועלת ביטול עצמי. וכמו המן, שלהיותו לחם מן השמים³⁸, הנה גם כמוריד למטה ונעשה מאכל גשמי, עד שהפך להיות דם וכשר כבשרו של האדם האוכלו, מ"מ לא היתה בו פסולת³⁹, שנשאר במהותו שהוא לחם פו השמים. וכן גם בתורה, שלהיותה בבחי' גילוי מלמעלה, לחם מן השמים, לכן גם ביידידתה למטה ובהתלבשותה בדברים גשמיים ובטעות של שקו, הרי היא בבחי' ביטול עצמי.

אמנם התפלה היא עבודה מלמטה למעלה, והיינו שהיא עבודה (זיכוד) הבוראים לפי ערכם, ולכן, הנה גם במדידה הכי נעלית שבתפלה ה"ה בבחי' ביטול היש בלבד, ואינה בבחי' ביטול עצמי דהנה, תפלה נקראת בשם עבודה, כמ"ש⁴⁰ ועבודתם את הו' אלקים, קאי על תפלה⁴¹, כמ"ש⁴² ולעבד בכל לבבכם, ואר"ל⁴³ אזו היא עבודה שבכל זו תפלה. והרי עבודה הוא מלשון עורות עבודים אותו כ"כ עד שנעשה ראוי להיות עבדים לוקחים עור גם ביותו ומעבדים אותו כ"כ עד שנעשה ראוי להיות לכוש כו', כן הוא גם בעבודת התפלה, שהיא פועלת זיכוד בהנבוא. ולכן הנה גם במדידה היותר נעלית שבתפלה הנה האדם הוא בבחי' ביטול היש בלבד, דכיון שהתפלה היא עבודה שמלמטה למעלה, שיש בה האדם העובד והעורות הצריכים עיבוד, שעונים אחד, הנה גם הביטול שע"י עבודה זו הוא בחי' ביטול היש בלבד, יש מי שבטל, ואינו בבחי' ביטול במציאות שהוא ביטול עצמי. והיינו, שגם המדידה היותר נעלית שבתפלה שהיא בבחי' ביטול במציאות⁴⁴, הנה רק לגבי המדידות

19) וראה תב"א פ"ד (תי, ב).

20) וראה תב"א פ"ה (י, ויש ע"ב).

21) קונטרס עץ החיים פ"א (י, 38) סו"ע.

22) תוצ"ב ע' קמח. תש"ד ע' 108.

23) בשולח טו, ד.

24) יומא ע"ה, ב. וראה ת"א פ"א, א. וע"ה.

25) שם ויז' מת, ג. וב"מ.

26) משפטים כ"ג, ה.

27) שם ויז' מת, ג. וב"מ.

החוזרים והקוצים דנה"ב המונעים החגלות הכחות ונה"א, זכשם שבכנס
כפשוטו יש קוצים שיונקים את לתלחת האומה ומונעים צמיחת
האילנות, כך גם בכנס"י שהם כומו של הקב"ה⁴⁴ אפשר שידיו קוצים כר,
ודם הדכרות אשר לא לה המה כמו ליצנות ודב"ט, שאינם זכר תאור
כמו תאות גופניות, ולכאורה אין בהם ממש, ולכן העולם חושבים שאין
בהם מניעה כר לנה"א, זכשלמא זכר תאות שמוסיף חיות בנה"ב, הרי
ע"ז נעשה העלם והסתר על נה"א, אבל כשמדבר דב"ט וליצנות שאינם
זכר תאות, אין זה מוסיף חיות בנה"ב, ולכאורה אין זה מניעה לנה"א.
אבל באמת הנה גם ליצנות ודב"ט הם קוצים המונעים ומעכבים את
הנה"ב שלא ירגיש וגם לא יבין ענין אלקי, ועוד זאת, שגם נה"א נאחזת
ומסתכבת בהם, ולא תוכל לעלות בהעליות שהיתה עולה אילולי הקוצים
כר. ונוסף על הענינים שבדיבור, יש גם ענינים שבמחשבה, כמו הדבור
עבירה שקשים מעבירה⁴⁵, וכמו"כ החושים ודאי ושמיעה, שגוראים
טרסורי עבירה⁴⁶, דאף שאי"ז עבירה, אלא ההוזרי עבירה או סרסורי
דעבירה בלבד, והם בלי תאור כר, מ"מ ה"ה קוצים המונעים עליית
הנה"א. והו ענין פסודי"ז, להכרית את הקוצים, והו"ע חקיקה מבה"ח,
שנעשית ע"י התפעלות נפשו באלקות.

ולאחר העבודה דפסודי"ז באופן של התפעלות ללא השגה, באה
העבודה וברכות ק"ש, שיש בה ענין ההשגה, וכר' אופנים.
אופן א' הוא כמו השגת השופים שמשיגים את מקורם, וע"ז משיגים
שיש מרדגה שהיא למעלה ממקורם, וכמ"ש⁴⁷ שופים עומדים ממעל
לו⁴⁸, ממעל לשם אד', משום שע"י ההשגה במקוורם שהיא שם אד', באים
לירי השגה שיש בה"י שלמעלה מזה, ועד שגשופים מחמת השגתם⁴⁹.
ועד"ז הוא בעבודת האדם, שכאשר משיג איזו השגה, הנה ע"ז משיג
שיש מרדגה שלמעלה מזה, ואפשר שהיא למעלה מהשגה לגמרי. ואופן
ב' הוא כמו עבודת האופנים⁴⁸, שאינם משיגים מחמת מקורם, אלא יודעים
ומשיגים שיש זכר שהוא מופלא, אבל אין להם שום השגה בזה, ולכן
אומרים כרוך כבוד הרי ממקוורם⁵⁰, דכיון שאינם יודעים ומשיגים הדבר

44) ראה ויקי"ר פל"ב, א.
45) יומא טז, א.
46) ראה ירושלמי ברכות פ"א ה"ד.
47) ראה לקו"ת פנינת עז, ד.
48) ראה לקו"ת נשא כהן, ד. שלח מז, א.
49) סת"מ כמ"ו ע' שבו וא"ל. ובכ"מ.
50) יתקאל ג, יב.

השחר, שאז ישנם כבר הכחות פנימיים, אזי מתחיל סדר העבודה דתפלה
באופן דטולם מוצב איצה ודאשו מניע השמימה, דהחלת התפלה היא
הווד להוי קראו בשמו, דאף שאינן שייך להשגה עדיין, מ"מ, כיון שיש
אצלו כבר התחלקות הכחות זכרות השחר, הנותן לשכר כינה ופוקח
עורים כר, לכן יודע לחלק בין הודו להוי וקראו בשמו, שההודאה היא
להוי והקריאה היא בשמו, והיינו, שבשם הוי שייך בחי הודאה בלבד,
וכשמו שהיא הארה ישנו ענין הקריאה והמשכה למטה. אבל אעפ"כ
התחלת התפלה היא בבחי' הודאה כללית בלבד.

ולאחר ההודאה הכללית באים פסוקי דזמרה, שענינם הוא סיפור
שבחו של מקוסים, דאף שאין בזה ענין של השגה, ה"ה
בהתפעלות מסיפור שבחו של מקוס. דהנה, באמירת הודו להוי, לא זו
בלבד שאין בזה השגה, אלא עוד זאת, שאין בזה אפילו התפעלות, אלא
רק בחי' הודאה בלבד, אבל בפסודי"ז ישנו ענין ההתפעלות מסיפור שבחו
של מקוס. והיינו, וזן אמת שאינו משיג את הענין, שהרי הסיפור
דפסודי"ז הוא בענין גולתו ית' בהתהוות יש מאין, ואופן התהוות יש
מאין אינו מושג בנבואים, והיינו לפי שהשגה היא בבחי' פנימיות
[וכמבאר⁵¹ בענין יודיע טוב ולע"פ, שהדיעה שלמעלה היא בבחי' מקיף,
אבל הדיעה שבנבואים היא ידיעה פנימית]. וסוף סוף ה"ה פועל
פעולתה, ואילו הוי הנבואים משיגים ענין התהוות יש מאין, הנה טר"ס
היתה השגה זו הודרת בהם (עס וואלט ז"י דורכונגמטען) והוי מתבטלים
ממציאותם, וע"ז מ"ש בתנ"א⁵² שאילו ניתנה רשות לעין לראות את האין
האלקי, הוי הנבואים מתבטלים ממציאותם, ולכן אינם משיגים את הענין
דהתהוות יש מאין, אבל מ"מ, סיפור שבחו של מקוס בענין התהוות יש
מאין פועל באדם רגש של התפעלות. וזהו ענין פסוקי דזמרה, מלשון
שירה וזמרה, שמורה על ענין ההתפעלות. ועוד זאת, שע"י פסודי"ז נעשה
בנפש חקיקה מבה"ח, והיינו, שאין זה חקיקה מבפנים, משום שאין בזה
השגה, אבל מ"מ, מצד ההתפעלות נעשה אצלו חקיקה מבה"ח⁵³. וזהו גם
מה שפסוקי דזמרה הוא מלשונו⁵⁴, לומר עריצים⁵⁵, היינו להכרית את

37) ראה נוכח לב, א. ע"ז ג, ט"ב.
38) ראה ת"א באשת ג, ג. תר"ח שם וצוה.
39) בראשית ג, ה.
40) שער הודו והאמנה רפ"ג.
41) לקו"ת בתיקותי מז, ד. וראה שער' ד. ובכ"מ.
42) ע"פ ישעי' כהן, א. וראה חז"א רפז.
43) ראה לקו"ת בתיקותי שם. וצב"מ נא.
44) ראה לאומרי' האמצעי ח"א כהן, ד וא"ל.

חזרור הנשמה והגוף, והיינו שכל אחד מהם יהי היפך טבעו, שהנשמה שהיא בטבע העלוי, יהי בה ענין היידיה והמשכה, והגוף שהיא בטבע היידיה, יהי בו ענין דעלוי. ולכן נחננו ב' דרכי עבודה, מלמטה למעלה ומלמעלה למטה, שהם תפלה ותורה, בכדי לפעול בנשמה ובגוף היפך טבעם, והנה, כיון שתורה ותפלה הם כמו נשמה וגוף, הרי כשם שצוירינם להיות ב' הענינים דתורה ותפלה דוקא, ואין א' מהם יכול למלא מקומו של חברו, וכמאמר רז"ל⁶⁴ שמונחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, וכפי שמצינו⁶⁵ שאבא בנימין הוי מתפלל שתהא תפלתו סמוכה למטתו, היינו שלמור החורג שלו יהי אחר התפלה דוקא, הנה כן הוא גם בעבודה הנשמה והגוף, שצריכה להיות במזוגה נכונה, והיינו, שענין זה שהנשמה שיש בה טבע העלוי, צריך לפעול בה שתהיי באופן דהמשכה, והגוף שהוא בטבע היידיה, צריך לפעול בו שיהיי בעלוי, הרי זה צריך להיות במזוגה נכונה⁶⁶.

וּפְּאָרְף הענין⁶⁷, דהנה לפעמים יכול להיות שיתבונן באלקות, ויבוא לידי התפעלות, מצד הנשמה, אבל לאחרי כן, ולפעמים אפילו בשעת מעשה, לא יוכל להתגבר על תאוות הגוף, ואפילו בענינים הפריים כו'. וטעם הדבר הוא, לפי שהתפעלות היא מצד הנשמה, ואין זה שייך אל הגוף, ולכן כאשר הגוף מתארה, אין הנשמה מתגברת על זה. וכפרט אם היא נשמה נעלית ביותר, והגוף הוא גם ביותר, אזי אפשר שלא תהיי התחבובות הנשמה עם הגוף. ומובן שאין זה כפי הכוונה, שהרי הכוונה היא לפעול שהנשמה תהיי בהמשכה ויידיה (היפך טבעה), וכאשר הנשמה אינה שייכת אל הגוף, אין זה כפי הכוונה. וכמו"כ כאשר הנשמה היא נעלית ביותר וגם הגוף הוא דק ביותר, דלכאורה הרי זה אופן נעלה ביותר, הנה כאמת גם זו אינה מזויגה נכונה, דכיון שהגוף הוא דק ביותר, ה"ה נמשך לאלקות מצד עצמו ולא מצד הנשמה, והיינו שאינו צריך לעבודה הנשמה שתפעל בו המשכה ולא לאלקות, דלדיווחו גוף דק (והנשמה היא גבוהה), אינו צריך לעבודה כלל, ותעשה בו מיד רצוא לאלקות. דהנה, כאשר הגוף הוא גם, אזי צריך לעבודה הנשמה שתפעל בו שיהיי נמשך לאלקות, והיינו עיי' התבוננות פנימית שפועלת בגוף שד"ה נמשך לאלקות. אבל כאשר הגוף

(61) שבת י"ד, א. לג. ב.
(62) ברכות ה', ב. וראה לקו"ת בריכה צו, והל"ל שם ע' תקצט ואילך.
(64) בהבא לקמן — ראה המשך תל"ע ע' ת"י ואילך. ע' תתי ואילך.
(65) שבת י"ד, א. לג. ב.
(66) בהבא לקמן — ראה המשך תל"ע ע' ת"י ואילך. ע' תתי ואילך.

(וואס ער איז אין וואו איז זיין אָר"ט), לכן אומרים ממקומו סתם⁵¹, וכיון שיידיעים שהוא דבר מפלא שאין בו הגבלות דמעלה ומטה, ויכול להיות נמשך גם למטה, לכן אומרים בדרך כבוד הוי' ממקומו, שיומשך למטה⁵². וכן הוא גם בעבודה, שאינו משיג כלום אבל יודע שישנו דבר מופלא כו'. ולאחר העבודה דבריות ק"ש באה העבודה דק"ש, דהשגה שבברכות ק"ש היא בשורש נה"י⁵³, וק"ש היא ההשגה בשורש הנה"א, דהו' שמע ישראל⁵⁴, שמע מלשון התבוננות⁵⁵, והתבוננות היא בישראל, ודריינו שורש הנפש האלקית. אמנם, כל זה הוי"ע של השגה בלבד, אם שכל אנושי או שכל אלקי, ובנפשות הוא השגה דנה"ב או ההשגה דנפדה"א, אבל זה רק הביטול דהשגה, שהוא ביטול היש. וכל זה הוא בהשליכות דהטולם קודם שמוגיע לבחי' ראשו מגיע השמימה. ואח"כ בא הענין דשמו"ע, שעומד כעבא קמי' מרי"ע⁵⁶, שהוי"ע ביטול במציאות, והיינו, דכשם שענין התפלה הוא שעי"ז נעשית דהמשכה בגשמיות, וכמו בברכת רופא חולים ומבורך השנים, כמו"כ הוא בעבודה, דענין התפלה הוא שנושמה מציאות, שזוהי"ע הביטול במציאות. אמנם באמת הנה גם הביטול במציאות דשמו"ע אינו ביטול עצמי, דכיון שמגיע לביטול זה עיי' הקדמת המדידנות שלפני"ז שד"ם באופן של השגה, הרי מובן שאין זה ביטול עצמי, וכמשת"ל דכיון שעבודה התפלה היא מלמטה למעלה, הנה גם במדידנה היותר נעלית ה"ה בבחי' ביטול היש בלבד נחלפן הנה גם לאחר שמו"ע צ"ל נפילת אפי"ם, שהוא ביטול עצמי⁵⁷, שמקף את הראש והרגל בשורה, כמו הביטול דמורה אנית.

ד) וּפְּאָרְף טעם הדבר שישנם ב' דרכי עבודה, תורה ותפלה, מלמעלה"ט ומלמטה"ע, הוא, לפי שענין העבודה ניתן לאדם שהוא מחובר מנשמה וגוף (שדוקא אז נקרא בשם אדם⁵⁸), והרי"ט הנשמה היא בטבע העלוי, דרוח האדם העולה היא למעלה⁵⁹, והגוף הוא בטבע היידיה, דרוח הבהמה היורדת היא למטה, ותכלית הכוונה היא שיהיי

(51) ראה גם תניא פמ"ט (טס, ב).
(52) ראה לקו"ת שה"ש ז', ב. ובכ"מ.
(53) ראה לקו"ת ויקרא ב. ב. שם. יד.
(54) ואתחנן ה' ד'.
(55) ראה תורה בראשית א. א. לקו"ת נשא שבת"א — תתי"ז (ע' ב).
(56) תל"ע (המשך תפ"ב שם ע' תתי ואילך).
(57) שבת י"ד, א. קהלת ג, כא.
(58) ראה גם תניא תשובה לאדמו"ר האמצעי ז"א פד, א. ואילך.
(59) ראה סה"ע תתי"ג ע' רלה. וזהוהו כ"ק אדמו"ר מזוהר"ש יע' ליד"ה פתח אליהו שבת"א — תתי"ז (ע' ב).

בכלל ועבודת חודש אלול בפרט היא מלמטה למעלה, מ"מ, בכדי שתהי' העבודה כדבעי צ"ל מזוגת הגשמה והגוף מיגנה נכונה, ומיגנה זו באה מלמעלה, כנ"ל. והנה אני לודדי ודודי לי הודיעה בשושנים, שכדי שתהי' העבודה דאגי לודדי ודודי לי שהיא עבודת התשובה כדבעי, הי"ז ע"י הודיעה בשושנים, שז"א המזיגה הנכונה שבאה מלמעלה, שז"א התרומה כה לעבודה דאגי לודדי ודודי לי.

הוא רק, והוא אף שגם אז צריך להתעוררות מהגשמה, הרי זה התעוררות בלבד מהגשמה, ובאה ע"י התבוננות כללית ובידוד מקיף, ואילו העבודה עצמה היא עבודת הגוף מצד עצמו, והיינו, שליחיות גוף דק, הי"ה זאה אלקות גם בעיני עולם כמו השגחה פורסית, ואין זו עבודה שמצד הגשמה, שבעי, שהגוף שז"א בטבע הרידה, תפעל בו הגשמה שימושך לאלקות היפך טבעו, אבל כאשר הגשמה היא גבורה והגוף הוא דק, אזי הגשמה רק מצוררת את הגוף שימושך בטבעו לאלקות, ולכן אין זה כפי הכוונה. וכמו"כ כאשר הגשמה היא נמוכה והגוף הוא גם, שאז אין הגשמה יכולה לפעול בגוף ענין העלי היפך טבעו. וכמו פתילות ושמונים שאין מדליקין בהם בשבת⁶⁶, אם מפני שאינם כלים ונשרפים בהאר, או להיפך, מפני שהפתילות כלה ונשרפת לגמרי בהאר. ומזה מוכן שהגשמה והגוף צריכים לזיזות במיגנה נכונה, היינו שהגשמה תהי' לפי ערך הגוף. ומיגנה זו ועשיית מלמעלה. וכמו בעקבות דמשיחא, שהגשמות הן נמוכות ביותר, ושמות דבתי עקביים, אזי הנפיש הם בקנות יתנו (אידיעלער), כדי שהגשמה והגוף יקיי בעין עליי. ועיין חז"ל להזיז עבודת האדם להכיר עבודת הגשמה עם הגוף, לפעול בכל אחד מהם היפך טבעו, כנ"ל.

ה) וְצִוְתָה לָשֵׁם שׁוּזָא בְּכַלְלוֹת הַעֲבוּדָה, כִּן הוּא גַם בְּעֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה⁶⁷, דאף שכללות ענין התשובה הוא יציאה ממד הכלים, מ"מ, צ"ל באופן שידיי שייך אל הגשמיית. והיינו, שנאשר ההתבוננות דתשובה היא באופן שמרגיש שהענינים הגשמיים (וכפרס ענינים תפפיים) הם מניעה לקיום התומ"צ, הנה דרך העבודה אינה באופן של בריחה מדברים הגשמיים, אלא לפעול בדברים הגשמיים גופא שלא יהי' מניעה לתומ"צ. וכמו"כ כאשר מרגיש את הטוב דאלקות, אין זה באופן שנעשה אצל תועה של רצוא כו', אלא שבגשמיות גופא ירגיש את האלקות כו'. וכדי שזוה"י עבודת התשובה כדבעי, שלא יהי' בבחי' רצוא מן הדברים הגשמיים אלא שירגיש את האלקות שבהם, הי"ז ע"י מזיגה נכונה דגשמה וגוף, שז"א בעוד זה לוח ובהתבוננות זה עם זה, כנ"ל.

ו) וְצִוְתָה אַי לודדי ודודי לי הודיעה בשושנים, דענין הודיעה בשושנים הוא התרומה כה מלמעלה, והיינו, דיעם היינו שעבודת התשובה

66) שבת כא. א. וזאה טה"מ תרצ"ב ע' 66) זאה הנשך תה"ל ט"ע חזק ואילן.
67) קי"ח. ט"ע תה"ל ואילן.